

[Fuglsang.]

bevarelse? Er det ikke sådan, at vi i stedet for det, som den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, satte som Danmarks udenrigspolitiske linie så sent som i januar 1948, nemlig at

„vi skal overhovedet ikke placere vort land i nogen blok. Vi er medlemmer af De Forenede Nationer og skal dèr gøre vor pligt som nordisk land“

har forladt denne fredens og neutralitetens linie og tilsluttet vort land en aggressiv militæralliance og er gået ind i en for vort land hidtil uset militæroprustning.

Jeg ved nok, at man søger at retfærdiggøre denne oprustning med, at de østlige stater, de, der ligger bag det af Goebbels og Churchill opfundne jerntæppe, ruster, fordi det, som den højtærede foregående udenrigsminister sagde her i tinget den 17. december,

„er af afgørende betydning for fredens bevarelse, at det kommer til at stå mulige angribere klart, at krig ikke betaler sig.“

Nuvel, dette argument kan forsåvidt være rigtigt, som f. eks. en vigtig årsag til, at Hitler kunne begynde den anden verdenskrig, faktisk var, at det ikke dengang lykkedes at skabe en faktor, der gjorde denne angriber klart, at krig ikke betaler sig, og det lykkedes ikke, fordi bl. a. vort land modsatte sig skabelsen af den kollektive sikkerhed, som f. eks. Litvinov på Sovjetunionens vegne talte for i Folkeforbundet. Og selvfølgelig, indrømmer jeg, kan samme argument bruges — og bruges som bekendt — også i dag som motivering for den oprustning, der finder sted i verden. Det er derfor, Sovjetunionen opretholder sine væbnede styrker i det omfang, den gør, fordi den føler sig forurolet af de stadige åbenlyse trusler i andre landes blade og parlamenter og af de stadige provokationer, som finder sted langs dens grænser. Og det er som bekendt også i høj grad med en sådan motivering, at Atlanpartierne i dette høje ting motiverer deres alliance- og oprustningspolitik. Men det turde vel også være klart, at varig fred og varig frihed for frygt og nød ikke opnås ved en kaprustning, der forvandler verden til en krudttønde eller til det, som det ærede medlem hr. Alsing Andersen i sin tid træffende kaldte en „befæstet kirkegård“.

Det er rigtigt, at varig fred ikke opnås gennem oplag af og trusel med atombomber og andre massetilintetgørelsesvåben eller ved at lade personer, der er interesseret i krig, eller de af disse afhængige blade drive

den mest åbenlyse og hadefulde krigspropaganda. Det må være klart, at fredens sag ikke tjenes ved oprustning, men ved nedrustning, ikke ved massefremstilling af et så typisk angrebsvåben som atombomben, men ved at forbyde denne, ikke ved at tillade krigsgale individer at drive en propaganda, der, som historien viser, uvægerligt bringer krigen nærmere, men ved at søge at stoppe denne propaganda.

Og derfor bliver spørgsmålet også for os: Hvad har vi gjort, ikke mindst i FN, for at understøtte og fremme fredens politik, og hvad vil vi i den nuværende yderst farlige situation gøre i så henseende?

Det er jo ikke sådan, at forslag af den art, jeg her har nævnt, til bevarelse af freden ikke har været fremsat og behandlet i FN. Allerede i 1946, på generalforsamlingens første samling, vedtoges et forslag, der var udarbejdet på grundlag af et forslag, Molotov på Sovjetunionens vegne havde stillet, gående ud på at påbegynde en almindelig nedrustning og en almindelig nedskæring af de væbnede styrker. Det var som bekendt ved denne lejlighed, at Molotov som svar på vestmagternes indvending om, at man ikke kendte Sovjetunionens militære styrke, gav tilsagn om, at Sovjetunionen, hvis forslaget blev gennemført, var rede til at give alle oplysninger om sine militære styrker ude og hjemme. Som bekendt blev det dengang ved denne vedtagelse og ved de tilsyneladende gode forsætter. Der blev, således som bl. a. vort nuværende militærbudget viser, ikke noget praktisk ud af forslaget. I 1948 stillede Sovjetunionen et direkte forslag om, at stormagterne som en begyndelse skulle nedsætte deres væbnede styrker med $\frac{1}{3}$, men det blev forkastet, bl. a. med Danmarks stemme, til trods for at netop Atlanpartierne i dag bruger østlandenes militære styrker som påskud til at følge enhver amerikansk henstilling om at forcere landets fuldstændige militarisering.

I 1947 samt på generalforsamlingens tredje samling, som fandt sted i Paris 1948, vedtoges, ligeledes på grundlag af et Sovjetforslag, en fordømmelse af krigspropaganda. At man vedtog en sådan fordømmelse, er et vidnesbyrd om, at man fra alle sider måtte anerkende spørgsmålets berettigelse og betydning. At denne vedtagelse så har haft såre ringe betydning, herom vidner desværre ikke mindre klart overskrifternes karakter i de danske blade, som vi kan gå ind i læseværelset ved siden af og læse.

Men når det gælder om at hindre en krig,